

forslag, Nr. 250, angaar ogsaa et Embedsmaal, som jeg ikke behøver nærmere at omtale.

Hermed tror jeg, at Listen over de til Justitsministeriets Budget stillede Ændringsforslag er udtømt, og jeg skal paa Udvalgets Vegne anbefale dem alle til Tingets Vedtagelse.

Jacob Christensen: Under Nr. 143 paa Listen over Ændringsforslag foreslaas som første Del af en 3-aarig Bevilling til Silkeborg Kneippkuranstalt 4,000 Kr. Jeg takker Finansudvalget for dette Forslag, som jeg haaber maa møde Velvillie saavel hos den højtærede Justitsminister som hos det høje Tings Medlemmer. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa en Omtale af Anstaltens Virksomhed. Der er, som den ærede Ordfører bemærkede, ved et Andragende, som er tilstillet samtlige Tingets Medlemmer, gjort udførligt Rede derfor. Jeg vil ligesom den ærede Ordfører henlede Opmærksomheden paa et Bilag til dette Andragende, hvori en Række Formænd for Sygekassernes Centralforeninger har udtalt sig til Fordel for Tilskud til Anstalten. Det hedder i Slutningen af denne Udtalelse, at „Badesanatoriet i Silkeborg har hidtil stillet sig yderst velvillig overfor Sygekasserne ved at indrømme Sygekassemedlemmerne halv Frikur. Mange Medlemmer har gjort Brug af denne billige Adgang til Kurbehandling, og der foreligger ogsaa talrige Beviser for et gunstigt Resultat af Kurbehandling. Vi tager derfor ikke i Betænkning at udtale os til Gunst for Anstaltens fortsatte Virksomhed.“ Den Forbindelse med Sygekasserne, som herved er indledet med Kuranstalten, haaber jeg skal fortsættes, saaledes at vi, naar Anstalten faar denne Bevilling, kan blive i Stand til yderligere at imødekomme Kravene fra Sygekasserne, ligesom vi haaber, at disse i udstrakt Grad vil gøre Brug af den Kurbehandling, som her ydes ubemidlede Medlemmer af Samfundet, og som sikkert vil blive til ikke ringe Betydning for Sygekasserne. Jeg skal derfor anbefale denne Bevilling til Vedtagelse af det høje Ting.

I Bilagslisten findes under Nr. 116 en Skrivelse fra Overlægen paa Nationalforeningens Sanatorium ved Silkeborg. Den ærede Ordfører bemærkede, at han ventede, at jeg vilde udtale mig nærmere om denne Sag. Det vil jeg ogsaa gerne benytte Lejligheden til, thi det er en ret mærkelig Sag, her er kommet frem. Over-

lægen oplyser selv, at han havde nægtet 4 Patienter ved Ligningsvalget i Silkeborg den 18. November Tilladelse til at gaa ind til Silkeborg for at afgive deres Stemme, og han nøjedes ikke hermed, men føjede til, forinden de forlod Overlægens Værelse: „Ja, for De er vel ikke gode Højremænd?“ Det er ret forstaaeligt, at Patienterne blev i høj Grad ilde berørt dels over, at Tilladelsen til at stemme blev dem nægtet, og dels over denne Tilføjelse, der lod formode, at han, hvis de havde været Højremænd, vilde have stillet sig noget anderledes. Straks efter at dette Oprin havde fundet Sted, fik Redaktionen af „Silkeborg Social-Demokrat“ en Meddelelse om det passerede, og jeg satte mig derfor i telefonisk Forbindelse med Sanatoriet og forespurgte, om det ikke var muligt, at Patienterne derude kunde faa Tilladelse til at afgive deres Stemme. Jeg tilføjede, at for saa vidt det var nødvendigt og ønskeligt, skulde der komme en Befordring ud at hente dem og køre dem tilbage til Sanatoriet igen. Svaret paa denne Henvendelse blev et absolut Nej. Da jeg syntes, det lød mærkeligt, at Overlægen skulde have udtalt sig som anført, og jeg næsten ikke kunde tro det, og da jeg ønskede at faa Klarhed over Sagen, henvendte jeg mig personlig paa Anstalten, hvor jeg talte med de 4 Patienter og spurgte dem, om det virkelig forholdt sig, som det var anført overfor mig. De bekræftede alle Rigtigheden deraf, og jeg gik derefter til Overlægen og spurgte ham, om han vedkendte sig denne Udtalelse. Han indrømmede, at han havde brugt den, og vilde ogsaa den Gang give det Udseende af, at det var en Spøg; men han opretholdt forøvrigt Forbudet imod, at de 4 Patienter maatte gaa til Silkeborg og afgive deres Stemme, skønt Anstalten kun ligger 10 Minutters Gang fra Silkeborg.

Da jeg havde faaet Klarhed over, at Sagen virkelig forholdt sig som meddelt, fremdrog jeg den i „Silkeborg Social-Demokrat“ og kritiserede Overlægens Forhold, men det blev taget meget unaadigt op af Overlægen, der sendte mig en Skrivelse, hvori han udtalte, at han bestemt vilde protestere mod min Opræden i denne Sag. Denne Protest kunde jeg naturligvis tage mig let, men Skrivelsen vidnede om, at det i hvert Fald var rart at være udenfor Overlægens Omraade, og man kunde deraf skønne, at det maaske til Tider kunde være noget ubehageligt at være under denne Overlæges højeste Myndighed. Den Forseelse, jeg havde begaaet, bestod